

κόσμος τους πριν φίλους τους βλέπει κεγγυός
 η' έχω με τούτους χάσας...
 από της Αμπατοίας το μέγα γεγονός
 δέν ήταν παρά φράσος.

Ερχοὺν τὴν Αμπατοία,
 μὲς δίνουν μὲν μπατοία,
 καὶ τρώου μὲν κλειτοία.

Οὐ μεγάλοι σύμμαχοί μας,
 πόσαν φῶς μας καὶ ψυχὴ μας,
 ἀγάπης τὰ τραγοῦδια, τῆς ἀγάπης τὰ φίλια
 μὲς γυρίζου θυμωμένοι,
 μόνοτὸ χαρῆραί μὲν
 δὲ μείνει μὲν γὰ πάντα σὺν συμμάχου τὴν κοιλία.

**Ἄνετρα τῆς Ρουμανίας
 περὶ τῆς Μακεδονίας.**

Μὲς στὴ λαοῦ, μὲς στὴ ζῶση
 πῆγαυε σὺ Βουκοβίνα,
 γὰρ νὰ δῆς ψευδο-Ρωμῆους,
 καὶ Ρωμῆους ρωμανοθέντας,
 καὶ πολλοὺς Γερμανοθέντας
 κατ' ἡμῶν δαιμονοθέντας.

Ἀράβας ἢ ἑθνομειδῆς,
 ποῦχαν εἰς Βουκοβίνα...
 βγήσαν ἢ ἄλλοι μουστερηδες
 καὶ γυρίζου μερδιό.

Πῶς λυποῦμαι, Περιπέτο, τοὺς καθήμενους τοὺς συμμάχους,
 ποῦ ζῆτοὺν νὰ βροῦν Ρωμῆοὺς μέσῳ στὴ Μακεδονία,
 μὰ δέν βρίσκουσι καὶ γὰρ τέτοιοις βγάδουσι τοὺς Κουτσοβλάχους,
 καὶ προσόμα γυρίζουσι ἀγορὴν μὲ μανία.

Καὶ τὰ βλάνε μαζί μας, καὶ οὐ χεῖλη πλημμυρίζουσι
 ἔβρεσι κάθε μας τιμῆς...
 πῶς μ' ἀρῶσι ποῦ μὲς βρίζουσι
 γὰρ νὰ βρίσωμε ἢ ἐμεῖς.

Ποῦς, μορῆ, δέν θὰ θανατώσῃ
 καὶ τὸν κύριο Φλωρέσκο,
 καὶ τὸν κύριο Δισόκο,
 ποῦναι πατριωτὸ κοῦμῆσι;

Ὁ Δισόκο, Περιπέτο, ἡ Ρωμῆος πατριώτης,
 Βουλάρος ἀπὸ Βουβλάρους καὶ σὺ τέλος ἐξωμότης.
 Πῶς πατόμορφα μὲς λούει με βρισιότι δονατό...
 τὴν κακίη του τὴν ψυχῆ...
 ὁ πατέρας του σὺν δρόμους ἐπιουδοῦ ἕνα προτὸ
 καμωμένο μὲ κεχρῆ.

Σοῦναι μὲν μουχομύγια,
 ἢ δίοι τὸν φωνάζουσι μαράγια,
 καὶ μ' αὐτὸ τὸ παρασοῦνιλι θὰ τὸν εἶπῃ; στὴ Βλαχὰ
 νὰ γυρῆσῃ τὸ χαλάει μέσῳ στὴν ἀναβροχῆ.

Κύτταξτε τον τὸν Δισόκο. πῶς τὸ μοῦτρο του γαλλῆς...
 ἄκου τον... Κομπάρτοτο ἐντοῦς καμμάς σιργίλλε.
 Ἀετῆσὺνταε Ερωμῆονε βὸδ φωνάζει μισοτῶν
 πρὸς τοὺς γέρω πατριώτας, τοὺς τοσοῦτον ἀτρομῆτους,

δηλαδή πώς οι Ρωμιοὶ θὰ σκουπίουν μὴ χαρὰ
τὴν Μακεδονίαν διὰ τὸ μᾶς τοὺς παρσίτους,
νὰ ἐνοικίει τοῦτέστι σέντε παρσίτου τῶρα,
καὶ θὰ μείνῃ σὺς Ρωμίους ἡ τῶν Μακεδόνων χώρα.

Ἄμμ' ἐκείνος ὁ Δεόντης
τί κεφάλι γνωστικό,
πρῶτος λέων κούτσόδότης
καὶ τσανάκι πασιρικό.

Κί' ὁ Δεόντης λέει, λέρα,
πὼς μᾶς γράφει πέρα πέρα
'στὴν λεπτή του τὴν παύονα,
κοκκινίζει σὰν καρπούδι,
κ' ἄλοφνα Κασσιόνα
Ματσοετινάνα σοκούε.

Π. — Μὰ τί σοῦ λέει, Φασουλῆ, μὲς' στὴν κούτσουρα
κί' ὁ κὴρ Γκραιοτέντος,
πολιτικός Ρωμῖνος;
καὶ τοῦτος εἶναι, καθὼς λέν, βλος καὶ πολιτεία.

Κί' αὐτὸς νομίζω καθ' ἡμῶν θὰ παίξῃ ρόλο μπόγια,
κί' αὐτὸς νομίζω κάστανά πὼς δὲν θὰ μᾶς χαρίσῃ,
κί' ἄρμπορον λιμπερτέτσι φωνάζει, μ' ἄλλα λόγια
τὸ δέντρο τῆς ἐλευτερίας πὼς θὰ καρποφορήσῃ.

Φ. — Νὰ καὶ μία, Κατερίνα Δεμονίε λεγομένη,
μὰ δασκάλα δαιμονία, καθ' ἡμῶν δαιμονισμένη.
Τὴν ποῦδ' τὴν κακομοῖρα...
λέν πὼς ἔχει μείνει χήρα,
κί' ἀγνωρίζεται καὶ φροντίζει
καὶ τοὺς Ἕλληνας κηρύττει
βδελυρούς, θεοσυτρεῖς
τοῦ συνείνου της σφαγείς.

Π. — Ἐχάμε κί' εἴμεϊς πρὸ χρόνον ἔδω μέσα' στὴν Ἀθήνα
τὴν γνωστὴ κυρὰ Δασκάλα καὶ τὴν Τρελλοκατερίνα.

Ἡ κυρὰ μας ἡ δασκάλα
εἶναι νόστιμη πολὺ,
καὶ μᾶς θέλει' στὴν κρεμάλα
κί' ἡ ματιὰ της τυρπολεῖ.

Κλάψετε τὴν Κατερίνα, ποῦ φοηάδες μᾶς φωνάζει
καὶ τὴν φουδα της τινάζει.

Κλάψετε τὴν Δεμονίε, ποῦναι χήρα τέτοια χρόνια,
κί' ἄλλον ἄνδρα δώσωτέ της νὰ τῆς βγάλῃ τὴν δαιμόνια.

Φ. — Κί' ὁ Φλωρέσκο ρήτωρ μάγος
καὶ μωαλό θανμάσιο,
κί' ὅπως ὁ γνωστός Ἰάγος
ἔλεγε στὸν Κάσιο:

βλέ'ε στὸ πουργὶ σου χροῖμα νὰ τὰ φρήσῃ μὲ τὴν Βιάγνα,
ἔτσι καὶ στὴν Γουμανία λέει κάθε μοσχομάγκα:

Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα γὰ νὰ πάρουμε φρετζά
κί' ἄκυρα νὰ πέσουν δια τὰ Ρωμαῖνα χαρτά.
Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα νὰ πληρώσωμε σπιούρους,
προπαγάνδες, ματασκόπους, καὶ νὰ βγάλωμε Ρωμῖνους

τοὺς μεγάλους Ἀλεξάνδρους, τοὺς Φίλιππους των, κί' ἐκείνους
τοὺς μεγάλους Κωνσταντίνους.

Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα τὸν Ρωμῖνὸν νὰ φᾶμε κρέας
καὶ τὸ φρετζάμε Ρωμῖνους καὶ τὸ κρέας τῆς Κορῆς.
Βάλε' στὸ πουργὶ σου λίρα σοῦβλεγε κί' ὁ Μαργαρίτης,
θαλακτὸ μαργαριτέρι κί' ἐρουμαντισθεῖς κοπιήτης.

Τέτοια σήμερα γκαρίζουν
οἱ μαθόντες ἀπὸ βρέφη
γὰ παρτίδα νὰ γνωρίζουν
κάθε τόπο ποῦ τοὺς τρέφει.

Π. — Γὰ μαζέψετε ἄγαντα, βρε Ρωμῖνοι, τὸ μωαλό σας,
χόστε' στὴ φρετζά νερὸ μ' Ἀγιγνίτικα κανάτζα...
κρίμα καὶ σ' τῆς συμμαχίας, κρίμα καὶ στὸν Κάρολό σας,
ποῦ δὲν εἶναι Βασιλέας γὰ τὸν τόπο, γὰ τὰ μάτζα.

Ὅλα ποῦρα καὶ γελοῖα,
καθὼς ἔξερε, καθὼς ἔξερα...
ἡ φίλλα μας φίλλα,
τὸ σφῆρο μας σφῆρο.

Μὴν κτυπήσετε ποδάρι,
πάψετε τὸν πόλεμό σας,
κί' ὄσο φάγατε χαβίρι
νὰ καθίσῃ στὸ λαμό σας.

Μὴν ἔσδεύετε στὸ βρόντιο, μὴν ἀκούτε ἔξενος σκόλους,
κί' ἂν' στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων, ποῦ δευὰ δεινὸν ἔπλεση,
θέλετε καλὰ καὶ σώνει καὶ Ρωμῖνούς, δημοφύλους,
σταίετε καμπόσους τέτοιος μὲ' ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι,
κί' ἔτσι πλέον θυαν γῆν τῶν γρόβων στασιωτικῆ
νῆναι' στὴ Μακεδονία καὶ ὀκειοί σας μερικοί.

Οἱ Ρωμιοὶ τῶν στηλάρι ἀπ' τὸ ξύλινο ζευγάρι.

Φ. — Ἀχ! πὼς ἤθελα νὰ πᾶμε, Περικλιέτο πυροσβέστη,
μὰ σγυμῆ' στὸ Βουκουρέστι,
καὶ νὰ πιάσῃ τὸν Φλωρέσκο
καὶ νὰ πιάσω τὸν Διστόκο,
καὶ νὰ δώσω καὶ νὰ δώσω ἔξλο μὲ τὸ παραπάνω
καὶ στὸν κὴρ Γκραιοτέντο,
καὶ' στὸν κύριο Λεόντη καὶ' αὐτοὺς ἄλλους λέωντας,
ποῦ πηγαίνουν λέωντας.

Π. — Ἀχ! πὼς ἤθελα νὰ πᾶμε νὰ τοὺς πιάσω τὴν ναυμάλα,
κί' ἔπειτα τὴν Δεμονίε νὰ τσακώσω τὴν δασκάλα,
καὶ' σὰ δύο της ταῦτά
νᾶδνα δαγκωματὰ,
νὰ τῆς ἔσχια τὴν φουδα, νὰ τῆς ἔβγαζᾶ τὸν κώτσο,
κί' ἔπειτα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ τῆς δώσᾶ ἡ μοῦλα κλωτσο.

Φ. — Ἄλλ' ἐπειδὴ, βρε Περικλιέ, δὲν εἶμποροῦμε τῶρα
νὰ πᾶμε μέσα' στὴ Βλαχία νὰ δώσωμε σπαζόβρα,
κί' ἀφοῦ τὸ χρέος μᾶς καλεῖ μὲς' σ' τὰς ἰσπεράρους
κί' εἶναι καὶ μῆνας Ἀβγουστὸς καὶ φουσκοθαλασσὸν,
γί' αὐτὸ νὰ ξεθυμᾶνωμε μὲ τοὺς ἔδω Ρωμῖνους,
ποῦ τραγουδοῦν' στὸ Ζάππειο κί' ἔξω' στὴν Κηφισιά.

Π. — Καλὰ μοῦ λές... ἐμπρὸς λοιπόν, φιλόπατρι φαροῦτή...
γὰ τοὺς Διστόκους καὶ λοιποὺς νὰ φάγε ἔξλο τοῦτο.